

Principer, hvorfor da fastholde disse smaa Poster, naar man paa andre Steder lægger saa overordentlig Vægt paa at faae den bort? Med Hensyn til andre Punkter negtede det ærede Medlem jo heller ikke, at den Finantslov, Thinget vil byde, befandt sig i Strid med det Traditionelle og Sædvanlige, men han søgte at paavise, at Afvigelsen fra Traditionen ikke laa hos dette Thing, men hos Regjeringen og Landsthinget. Jeg tror imidlertid, at det ærede Medlem var meget uheldig i at paavise det. Han fremdrog i Særdeleshed Forholdet med Hensyn til Opførelsen af Stiftsmidler paa Finantsloven og den Optræden, man har viist overfor Theatret. Med Hensyn til det Første sagde han, at det var netop Regjeringen, der havde brudt Traditionen, man havde fundet sig i ikke at opføre Tjenerne paa Finantsloven, man havde altsaa — hvorved han mente Folkethinget — respekteret den bestaaende, traditionelle Tilstand, men det var Regjeringen, som ved denne paa egen Haand foretagne Afkortning havde brudt Traditionen. Jeg maa dertil bemærke for det Første, at, naar man ikke har opført Tjenerne paa Finantsloven, saa tror jeg ikke, det er „man"s Skyld, thi „man“ har virkelig gjort mangfoldige Forsøg paa at faae dem opførte paa Finantsloven. Det ærede Medlem og hans Venner have gjentagne Gange stillet Forslag om at opføre Tjenerne paa Finantsloven og have søgt at hævede dette Forslag til det Øverste, men derimod forekommer det mig klart, at, hvad enten man billiger denne Foranstaltning fra den ærede Ministers Side eller ikke, enten man finder den klog, eller man ikke finder den klog, kan det umulig siges at være et Brud paa det Traditionelle, eller at den ærede Minister derved har foregrebet Sagens Afgjørelse. Det er ikke et Brud paa Traditionen, fordi det er Noget, der er i fuldstændig Kontinuitet med den tidligere Udvikling, at Ministeren har anset sig berettiget til at tage fra Kald, som fandtes at være for store, og anvende det til forskellige kirkelige Diemed. Derom har der ingenfinde, tror jeg, været reist nogen som helst Tvivl, og naar det gennem en Række Forsøg har viist sig for Dieblisset at være ugjærligt at fremkalde ved en almindelig Lov den Omordning af de geistlige Embeder, som Alle anse for ønskelig, saa er intet Naturligere for Ministeren end, at han gaar frem paa en Maade, som under ingen Omstændigheder kan siges Andet end at bane Veien netop for den Reform, som ønskes; men endnu mærkeligere var jo det ærede Medlems Paastand ligeoverfor det kongelige Theater. Vi have jo hørt mange Forsøg paa at begrunde denne, som jeg vel tør sige, aldeles voldsomme og exorbitante Fremgangsmaade, som man nu forsøger ligeoverfor Theatret; men det ærede Medlem kom med et ganske nyt, han sagde nemlig, at det var paa Grund af, at den nuværende Regjering havde paa dette Punkt fraveget den bestaaende Lov; men

naar man nu skulde høre, hvori dette bestod, saa viste det sig, at det bestod derved, at Regjeringen til Trods for, at det var foreskrevet i Finantsloven, at Theatret skulde afbetale og forrente Gjælden til Sorø Akademi, desuagtet ikke havde gjort det i det foregaaende Aar. Undersøger man nu, hvorfor Regjeringen ikke har gjort det, saa tror jeg virkelig, at det ærede Medlem, ligesom alle Andre, er villig til at erkjende, at den gjorde det af den Grund, at der ikke var Noget i Kassen til at betale det med. Den gjorde det ikke af nogen som helst Uvillie imod Bestemmelsen eller nogen som helst Brangvillie dertil, men alene af den Grund, at der ikke var Noget til at betale med. Det viser sig jo, at det var saa langt fra, at der var Noget at betale med, at Theatersaaret endog saa endte med en betydelig Deficit (Afbrydelse af Bøssen). Svad nu det sidste Theatersbudget angaar, kan det gjerne være, at det stiller sig foreløbig med et Overskud, men det er jo da en Selvfølge, at man vil kunne anvende dette Overskud overensstemmende med Loven. Hvoraf veed det ærede Medlem, at man ikke vil gjøre det. Man behøver ikke at opføre det paa Budgettet som en Budgetgenstand, da det er en Forpligtelse, som Theatret vil fyldestgjøre, naar det har Midler dertil, men uden Midler er det en Umulighed. Ikke mindre mærkeligt er det ærede Medlems Forsøg paa at skyde Skylden over paa Regjeringen, fordi en Uoverensstemmelse med Hensyn til Forsvarsforanstaltningerne kommer til at fremtræde paa Finantsloven, i Stedet for at den tidligere var kommen til at fremtræde i en særlig Lov. Det ærede Medlems Opfattelse vilde være fuldkommen begrundet ligesom ogsaa den Klage, som det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgfreds (B. Holm) fremkom med over, at Regjeringen viste den største Ihærdighed ved at fastholde sit Standpunkt i denne Sag, ved at komme frem med den igjen, hvis Regjeringen havde gjort et Forsøg paa at opføre de Punkter paa Finantsloven, hvorefter der var Uenighed mellem den og Folkethinget. Hvis den havde gjort det, hvis den havde opført disse, vilde man kunne sige, at den havde overført Striden til Finantsloven; men det kan man ikke sige i det Dieblis, Regjeringen har indskrænket sig til at optage paa Finantsloven i det Væsentlige kun saadanne Punkter, hvorefter der fra alle Sider har været Enighed, thi selv den Fortærelse af Søforterne, der er Tale om, kan ikke Andet end betragtes som en ligefrem nødvendig Reparation af det Bestaaende, som man ingen Sinde tror jeg fra nogen Side har betragtet anderledes end som naturligt og nødvendigt, medmindre man da vilde skride til, hvad jeg ikke har hørt sige endnu, aldeles at nedrive disse Forter. Ligesom det altsaa ikke lykkes det ærede Medlem at kaste Skylden for dette Brud paa det Traditionelle, det Angreb paa de bestaaende Love, som Finantsloven indeholder, over paa Regjeringen,